

«СПАДЗЯЁМЯ НА НОВЫЯ СУСТРЭЧЫ...»

СЭЗОН 1969—70 гг.

НА КАНЦЭРЦЕ АРТЫСТАУ ЖЫТОМІРСКАГА ТЭАТРА

У маленькім пакойчыку адміністрацыя — кветкі, ружы, Карчмава-баравыя, вогненна-пунцовыя, чайныя. Потым, калі скончыцца заключны канцэрт у Мінску артыстаў Жытомірскага абласнога тэатра, іх уручаць гасцям з Украіны мінскія калегі — акцёры, прадстаўнікі Беларускага тэатральнага аб'яднання, Міністэрства культуры. Уручаць разам з добрымі цэльнымі словамі, адрасамі, граматамі.

27 дзён правялі жытомірцы ў Мінску. Далі каля 90 спектакляў, шасць разоў выступалі па тэлебачанні, прынялі ўдзел ва ўрачыстым вечары, прысвечаным іх вялікаму земляку І. Катляроўскаму.

Гэты апошні развітальны канцэрт, канцэрт, у якім гучаць творы пра Леніна, рэвалюцыю, верасць, каханне...

Калі б вырашана аднавіць гэты канцэрт, дык, напэва, раскажа б пра зацяжкую шчыню, што акупіла галаву і сэрца, калі гучаў прэмія, хвалюючы верш Маякоўскага. Напэва б, раскажала аб выбухах радасці, якім публіка адказвала на вострае слухае, удалы жарт, камічную сітуацыю. І, канечне, пра апладысменты — іх было многа.

Я думаю, што якімі б ні былі шодарымі гледачы, яны ніколі не «впералцацца». Іх не шукаеш: тут заўсёды ўсё дакладна. Таму я звяртаюся да тых, хто ў зале, і перш за ўсё — да Ганны Эдуардаўны Кручнік. Яна мая суседка. Сядзіць за мной і то замірае, то гора надыхае мне ў патыліцу. Па гэтым рэліяк адчуваецца «заканчэная» тэатральна, і жытомірскія артысты бы ўжо добра знаёмы.

— Мне здаецца, гадоў. Я вучыўся ў трэцім класе 19-й школы. У гэтым тэатры я першы раз, але артыстаў глядзела па тэлебачанні, і потым мне раскажала мама. Калі яны спяваюць, мне вельмі хочацца з імі спяваць, а калі танчуюць — танцаваць.

Крыж абцяжана да гэтай думкі далучыліся і гледачы больш сталыя, якія з цікавасцю слухалі маю размову з Аннай. Прагледзеў рэліяк, якія запамініліся.

— Ужо разы ты слухала «На талку-Палтуйку», і кожны раз яна мне ўсё больш падабаецца. У гэтым тэатры Наталка вельмі добрая.

— Артысты тэатра маюць добрыя галасы і надзірныя, драматычныя здольнасці — спалучэнне не вельмі частое...

— Калі вы не слухалі «Катярыну», значыць, нічога пра гэты тэатр не ведаеце.

— У гэтым тэатры мы ўжо не раз слухалі «На талку-Палтуйку», і кожны раз яна мне ўсё больш падабаецца. У гэтым тэатры Наталка вельмі добрая.

— Артысты тэатра маюць добрыя галасы і надзірныя, драматычныя здольнасці — спалучэнне не вельмі частое...

— Калі вы не слухалі «Катярыну», значыць, нічога пра гэты тэатр не ведаеце.

— У гэтым тэатры мы ўжо не раз слухалі «На талку-Палтуйку», і кожны раз яна мне ўсё больш падабаецца. У гэтым тэатры Наталка вельмі добрая.

— Артысты тэатра маюць добрыя галасы і надзірныя, драматычныя здольнасці — спалучэнне не вельмі частое...

— Калі вы не слухалі «Катярыну», значыць, нічога пра гэты тэатр не ведаеце.

— У гэтым тэатры мы ўжо не раз слухалі «На талку-Палтуйку», і кожны раз яна мне ўсё больш падабаецца. У гэтым тэатры Наталка вельмі добрая.

— Артысты тэатра маюць добрыя галасы і надзірныя, драматычныя здольнасці — спалучэнне не вельмі частое...

— Калі вы не слухалі «Катярыну», значыць, нічога пра гэты тэатр не ведаеце.

— У гэтым тэатры мы ўжо не раз слухалі «На талку-Палтуйку», і кожны раз яна мне ўсё больш падабаецца. У гэтым тэатры Наталка вельмі добрая.

— Артысты тэатра маюць добрыя галасы і надзірныя, драматычныя здольнасці — спалучэнне не вельмі частое...

— Калі вы не слухалі «Катярыну», значыць, нічога пра гэты тэатр не ведаеце.

— У гэтым тэатры мы ўжо не раз слухалі «На талку-Палтуйку», і кожны раз яна мне ўсё больш падабаецца. У гэтым тэатры Наталка вельмі добрая.

— Артысты тэатра маюць добрыя галасы і надзірныя, драматычныя здольнасці — спалучэнне не вельмі частое...

— Калі вы не слухалі «Катярыну», значыць, нічога пра гэты тэатр не ведаеце.

— У гэтым тэатры мы ўжо не раз слухалі «На талку-Палтуйку», і кожны раз яна мне ўсё больш падабаецца. У гэтым тэатры Наталка вельмі добрая.

— Артысты тэатра маюць добрыя галасы і надзірныя, драматычныя здольнасці — спалучэнне не вельмі частое...

— Калі вы не слухалі «Катярыну», значыць, нічога пра гэты тэатр не ведаеце.

— У гэтым тэатры мы ўжо не раз слухалі «На талку-Палтуйку», і кожны раз яна мне ўсё больш падабаецца. У гэтым тэатры Наталка вельмі добрая.

— Артысты тэатра маюць добрыя галасы і надзірныя, драматычныя здольнасці — спалучэнне не вельмі частое...

— Калі вы не слухалі «Катярыну», значыць, нічога пра гэты тэатр не ведаеце.

— У гэтым тэатры мы ўжо не раз слухалі «На талку-Палтуйку», і кожны раз яна мне ўсё больш падабаецца. У гэтым тэатры Наталка вельмі добрая.

— Артысты тэатра маюць добрыя галасы і надзірныя, драматычныя здольнасці — спалучэнне не вельмі частое...

— Калі вы не слухалі «Катярыну», значыць, нічога пра гэты тэатр не ведаеце.

— У гэтым тэатры мы ўжо не раз слухалі «На талку-Палтуйку», і кожны раз яна мне ўсё больш падабаецца. У гэтым тэатры Наталка вельмі добрая.

Сцена са спектакля «Сіня росы».

На многіх спектаклях набываюць вядомы беларускі спявак народны артыст рэспублікі Леанід Федаравіч Бражнік. Напэва б, раскажала аб выбухах радасці, якім публіка адказвала на вострае слухае, удалы жарт, камічную сітуацыю. І, канечне, пра апладысменты — іх было многа.

— Адрывае вам скарку, ішоў першы раз на спектаклі з болязю. Але цяпер не шкадуе. Многае ў гэтым тэатры здалося мне цікавым — дыжула, калі можна так сказаць, Украінай... Не маю адзінаццаць цудоўных вэкальных дадзеных, тэхнікі і высокага прафесіяналізму такой актрысы, як Зінаіда Сулава, самых добрых слоў заслужылі артысты Аляксей Пугач, Вясіля Равал, Алена Круцікоўска і іншыя. Мне здаецца, што дрэўляць яшчэ ў іх тыя схаваныя рэсурсы, якія ў адзін цудоўны дзень «стануць» яго «дабыткам».

— А студэнтка палітэхнікума Слава Арлова з літаральна скапіла за рукаў, калі ён рашуча накіраваўся да выходу.
— Уцякаеце!
— Уцякаю.
— Не спадабалася?
— Не спадабалася.
— Што?
— Усё.
— Так не бывае. Яшчэ цэлае аддзяленне наперадзе, застаньцеся.
— Пайду.

І пайшоў. Тады я звяртаюся да Лены Капілавай і Светы Гаўрылавай — вучачкі дзясатага класа: «А вы ўцякаеце не збярэцеся?»

— Ні ў якім разе! Мы некалькі дзён таму назад паглядзелі «Справу, якой ты служыш», і нам гэты спектакль спадабаўся. Хачелася паглядзець яшчэ. Вось сёння выбраў вачар, іх так мала вольных вечароў, і прышлілі. Мы настолькі любім тэатр. Часта бывае ў нашым оперным і ў кулпалатэатры.

— Вам, вядома, усё падабаецца.
— Не. Вось і сёння, нам здаецца, некаторыя нумары канцэрта зроблены спецыяльна, каб «скарываць» гледачоў. Мы думаем, што такая наўмыснасць заўсёды шкодна. І для тых, хто ў зале, і для артыстаў.

— А пенсіянер Якаў Уладзіміравіч Шутко заваў-так:
— Моцна падабаецца, толькі што вам мае думкі. Я стары. Вы арцёр усё больш на моладзь арыентуецеся. І правільна... Хто сёння найбольш ураўну? Зінаіда Сулава. Вельмі ж яна прыгожа спявала «Салаўя». І яшчэ спадабаўся ўрывак з «Майскай ночы». Вось як пісаць трыба! І сыграў хораша. Несцяржана мне нагадава адно акцёра, ішчэ з дзяцінства памятаю. Заблудуў да нас нежы ў Магілёў працягваюцца тэатры. Эрэфты, гэта не вельмі адна. А ўвогуле канцэрт мне падабаецца.

— Заканчыўся развітальны вечар. Амуцты парадны пад'езд Рускага драматычнага тэатра ім Горкага, у якім гастраліравалі жытомірцы і які на месца стаў іх домам. Пастаслі светлавыя рэкламы, на якіх усё нічога не значыцца на зяўра, размыліся артысты...

— Мы сядзім у невялічкім кабінце з гаюльным рэжысёрам Віталем Паўлічэвым Талакам.
— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

Вечарам 24 верасня перад будынкам філармоніі было людна. Адрывіць 32-га канцэртнага сезона, прысвечанага 100-годдзю з дня нараджэння У. І. Леніна, сабрала столькі аматараў музыкі, што дэтка не каміры змог трапіць у залу. Слухаючы зацікавіла не толькі сур'езная з густам складзеная праграма, але і ўдзялінікі канцэрта: Дзяржынскі сімфанічны аркестр БССР (дырыжор — заслужаны артыст рэспублікі В. Катэў), Дзяржынскія акадэмічныя харавыя капэла БССР (кіраўнік — народны артыст Савецкага Саюза Р. Шырма), лаўрэат Ленінскай прэміі, народны артыст Саюза ССР Л. Коган, заслужаны артыст БССР С. Днілюк, лаўрэат Рэспубліканскага конкурсу І. Адашова, лаўрэат Усеаўскага конкурсу І. Мусаргскага І. Бушкін і саліст Латвійскай філармоніі І. Фейгелсон.

Першае аддзяленне канцэрта адкрылася уверцюрай з оперы «Руслан і Людзіла» Глінкі, якая пагучала з вялікім удзімам. Светлы ўзвонны тон музыкі добра адпавядаў святлому настрою слухачоў.

Уверцюрай да оперы «Руслан і Людзіла» сімфанічны аркестр пачынаў сваю творчую дзейнасць у 1928 годзе. Таму ў выкананні ў праграму першага юбілейнага канцэрта нібы пераключылі набыты мастак ад ранніх выступленняў аркестра да нашых дзён і пацярды верасць лепшым традыцыям рускай класічнай музыкі.

Асноўная частка першага аддзялення прысвечалася выступленню Л. Когана. Імя гэтага выдатнага музыканта, асаду з праспявалых майстроў савецкай скарпычнай школы, вядома ўсёму свету. Яго ігры ўласцівы строгасць, прастата, адухоўленасць, адзіліваючая музыка чужэсця і поўная творчая свабода. Гучанне скарпычнага Когана называюць «прыгожым» і «тэмным» майстэрствам настолькі бездэморна, якім зусім не адчуваецца ніякай цюкавай уяўнай адрамавае артысту лёгкі пераходнае выключэнне аркестра паўнацэнна падпарадкавае перадачы аўтарскай задумі. Таму яго выкананне заўсёды шырава, праўдзівае і глыбокае.

У рэпертуры Когана — усё класічнае і сучаснае канцэртнае. Паглыблена работа над вялікімі творамі розных эпох, пачатак ішчэ ў пачатках гэтага года, памалга скарпычна асваляецца стыльямі асабістымі аўтара.

Усё гэта асрава адчуваецца ў выкананні соль-міжорнага канцэрта Вявалды і лі-мажорнага канцэрта Моцарта.

У канцэрце Вявалды перадалі сваежыя, прастата, вясёлы запел. Крайнія часткі канцэрта гучалі мунда і строга, пасаканія — ласкава, абаяльна, з сардэчнай цюпльняй. У кожным гучу, у кожным штрыху адчуваецца рука вялікага майстра. Музыка, напісаная дзясце год назад, гучала на дзіва дзясчасна, была разумелая і блізка.

Лёгка, свабодна, з сапраўднай іскрынай і траўняй прагучаў канцэрт Моцарта. Ажурныя модер-

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа. А вось сёння прыехалі. Сустрэлі нас міліяне вельмі хораша. Адралі цятло, гасцініцкаю, кветкамі. Хаць скарываецца выпадак і падзякаваць не...

— Сам прыезд у Мінск — гэта ўзнагарода за нашу працу. За некалькі гадоў гастролі мы пачыталі ва ўсіх абласных і, бадай, раённых гарадах Беларусі. Але ў сталіцу ехаць не адважваліся. Гэта вельмі адкажа

Кніжнік

ТЫ І Я

МАРК СМАГАРОВІЧ

ПАЧАСТУНАК

Новыя кнігі, якія выйшлі ў выдавецтва «Беларусь» першы тры дзевяці выданняў выбранага твора М. Кірэні (Мастак П. Драч) «Ты і Я», А. Арлова (Мастак В. Гарася) «Пачастунак», М. Смагаровіча (Мастак Ю. Зайцаў) «Мічутка» Д. Сімановіча (Мастак І. Капалана).

СПОВЕДЗЬ ПАЭТА

Лірычны герой новай кнігі вершаў Міколы Хведаровіча «Зорні на камені» пражывае даўгае і нялёгкае жыццё. Гло жыццёвы шлях не быў уславы ружамі, ён нямаў пабачыць і зведзі на сваім вяку і яму ёсць што раскажаць. Беспрэтыпнік у першыя гады пасля рэвалюцыі, ён становіцца байцом Чырвонай Арміі, змагаецца з кулакамі і бандытамі, працуе на новабудовых лях першых пяцігоддзяў, кіруе першым трактарам на шырокіх нівах першых калгасаў. Змагаючыся з доўгай і цяжкай вайной і сваёй чалавечай існасцю. Выправадзіў загараючы яго, крутыя жыццёвыя ўагорні ён пераходзіць у партызанскі сапраўднага героя. І сёння лірычны герой М. Хведаровіча задаволены тым, што справа, за якую змагаўся старэйшым, працягваецца маладымі, яго радзе, што тая гімнастыка, у якой ён ваяваў у гады грамадзянскай вайны, «так да твару прышліся сям'я», што сваю песню «праз гады перадаў» шчырым словам пакаленню маладых...

За плячымі паэта — нямаў гадоў і нямаў прайздзіяў дараго. І з вышнімі перагнітага зяртаецца ён да чытача, вядзе з ім дасявольна і шчырую гаворку. Паэт нібы робіць агляд свайго жыцця і жыцця свайго пакалення, зяртаецца да мінулага, думае аб сучасным, зазірае ў будучыню, успамінае і адзначае, захпляецца і радуецца. Краінае верш «Я вяду Янку Купала» — верш аб першай сустрэчы з купалавай песняй, якая

Мікола Хведаровіч. «Зорні на камені». Выдавецтва «Беларусь», Мінск, 1968.

У ПЕРШАП кніжцы Я. Шабана «Нарачанка» вершаў так мала, што хочацца разабраць кожны з іх і кожнаму даць на прыкладу многіх рэцэнзентаў, адпаведную ацэнку. Аднак лепш паспрабаваць зразумець на агульнае тэмаўнасць яго творчасці. Большасць вершаў Я. Шабана вельмі прастыя, часам гэта ўжо не прастата, а спрошчанасць.

Ты прайшоў праз агонь, салдат, Ты прайшоў праз вяду, салдат, Ты праз медныя трубы прайшоў, салдат, ...Ад зноўнае кудзі загінуў. (Салдат).

Усё гэта настолькі проста і настолькі агульна, што негледзячы хоць бы на імя на пастычную думку, і застаецца толькі пашчавацца, што верш

НА РАЗДАРОЖЖЫ

уклучаны ў кніжку — прытым першую кніжку. Ён, на жаль, не адзіны. Адчуванне непапоўненасці застаецца ад вершаў «Вясновае з'явілася», «10 літар», «Ты і Я», «Арлова» і іншых. І гэта не адзіна зборнічка — мноства.

Але ёсць і такая прастата, у якой трэба ўжо разабрацца. Я маю на ўвазе, у прыватнасці, верш «Ты была ад мяне недалёка...». Герой верша хворы, і абстрактнае хворобнае пацудоў да каханай прымушае яго гаварыць словы, у якіх гараеце жаданне паверыцца — хоць бы для таго, каб дапамагчы да яе руці і «пастуха», як Нарач пляхце. Верш шчыры, і гэта надае прастаце непрастату, у адрозненне ад тых вершаў, якія напісаны адным толькі розумам.

Але прастата або складанасць верша яшчэ не можа быць крытэрыем пазнавання таленту. Талент — гэта ўменне бачыць, адчуваць і думаць пры несумненнай адольнасці ўласнасці ў слове убачанае, праўчанае.

Першае — ўменне бачыць — развіта пакуль што ў Я. Шабана не вельмі. Доказ таму — амаль поўная адсутнасць у яго вершах параўнанняў, трыпаў, метафараў, узятых з рэальнага свету. Чытаецца, напрыклад, верш «Нарач», якім адкрываецца зборнік:

...Плыў і блызуна жмураў ад залатога ззяння вод, як жмураўца вясёлы на вуліцы ад сонца захляпелы кот.

Немагчыма паверыць, што чакаец, які плыве жмураўца гэтак жа, як і кот, што сядзіць на вуліцы, ды і «залатое ззянне».

Яўген Шабан. «Нарачанка». (Першая кніжка паэта). Выдавецтва «Беларусь», Мінск, 1969.

СПОВЕДЗЬ ПАЭТА

абудзіла паставу душу і якая стала ягонай наземнай спадарожніцай.

Яшчэ пастушом, па напелку, У іграме кулі я «Жалею», «Жалею» мяне песня спявала ў лодцы мае выпраўляла. Май спадарожнік стаў...

У вершы «Кастрычнік» верш паэт успамінае «далёкі бераг сусьвету ў юначы», калі «шчыры і будзённы носачы горда, не верачы ў бога, ні ў д'явола ніякіх», адчуў ён сэрцам праўду кастрычніцкай ідэй, калі

Шматлікія мяцеліца Коскія грывы, У жорсткіх атаках Сяброў мы гублялі. Зноў ільняў Кастрычнік. Яго імляў, Яго імляў, І зноў на сцяжку Мы коней сідзілі.

Шчыры і праніклівы верш прысвечаны Цішку Гартнаму, які «выходзіў пад сьнег і гвалт зсяваць беларускі парэр». Цыжыка і вясновай праяна паэта да сваёй плыні, «узлілася навокал высокай руні, і хто сеў — пахлон для таго».

не вод» хутэй можна убачыць з берагу, чым у самой вадзе. Чытаец далей:

Плыў ясьлімамі абвіты я, — прасой твай падняўся... Зноў гаворыцца аб тым, чаго нікі негледзячы, знаходзіцца ў вадзе. І «прасой твай» не надзіўлюся» павісае ў паветры, таму што прыгажосць Нарачы не пакаана, аб ёй толькі гаворыцца.

Натуральна, што, яшчэ не «настроішы» вочы на рэч, на мастэрыліную канкрэтынасць рэальнага свету, Я. Шабан карыстаецца «паўна-паўна» «паўнамамі»: «там дзючынка, як сямблінка», «васількі вачэй дзючынка», «пранікі праспектаў асфальтавай служай лягі» і г. д. Ясна, што паэт навінен пазаўлацца ад гэтых не самых

лепшых узораў звычайных словазлучэнняў, якія даўно сталі штапамі. Асмеліваюся даць такую параду таму, што другім уменнем — адчуваць і выказаць пацудоў у слове — Я. Шабан падзелены даволі шчодр. Ён умее ўлавіць і перадаць патэматычны рух сваёй душы. Вось якія словы знаходзіць Я. Шабан, які гаворыць аб радасці ўзаемакаханання:

І шпер, сам не свой ад радасці, я хаджу і зграю ад зайдзасці. Сам сабе я зайдзешу жаласна: негледзячы быць, вось такім тычсільвам. (Накаю).

Не скажам, што гэта адкрыццё — нешта падобнае нам ужо сустракалася, але тут ёсць адценне, якое, здаецца, не было нідзе па ўжытку. Гэта зайздрасць да самога сябе.

У адным з найбольш удалых вершаў — «Чатыры сустрэчы з Нарачу» — ужо гаворыцца аб пацудоў больш складаным: аб сустрэчы хлопчыка з прыродой. Хлопчык выходзіць на ўзгорак, адкуль яму лічыць не даводзілася бачыць возера, і спыняецца, зуршчана:

Я многа разоў бачыў я, і ўсё ж такі той раіццю убачыў не ўпершыню. Я адчуў, што я — гэта не я.

Нечакана убачана карціна возера перавярнула прычынае ўядуленне аб ім, Свідомасць та гэтага не была надрыжывана, хлопчык яшчэ не можа асцяваць, што з ім адбылося. Ён толькі адчувае, што ў яго ўвайшло нешта такое, што зрабіла яго іншым. Улоўлены, запомнены і ўзголены адзіні з тых скачковай душы ў новы стан, які адзначае духоўны рост чалавека.

Я. Шабан умее і мысліць паэтычна, вершы народжаны ўспамінамі аб тым часе, найбольш удалыя ў зборніку. У іх шмат шчырасці, пацудоў, неспарэдачнасці, якія насычаны вадарам і фарбай суровага краю. А яшчэ — вершы гэтага цыкла поўныя алімпізму і веры ў будучыню. Цыжыка, з якімі даводзілася сустракацца на Поўначы, не надла малодцы. Ён па-ранейшам застаецца грамадзянінам і бачыць сваё абавязанне ў тым, каб працаваць на карысць Радзімы.

Не забыць Нам даць бальмаж: У мароз і у слату Лёс валла, Клялі шыпы, Шыпы лілі на Баркуту, Перажытага — Не што я, Нездарма прайшлі гады, Зараз там Сталі заводы, Маладыя гарады. («Корань-цуд»).

Поўны сапраўднай паэзіі Поўначы верш «Гані плыты». І зноў жа, ён праякнуты непакоем за лёс Радзімы, клопатам аб яе светлай будучыні.

У зборніку змяшчаецца і паэма «Крылы» — твор у многім аўтабіяграфічны. Паэту ў юнацтве пашчасліла сустрацца з вальмім вучоным, тады яшчэ настаўнікам калужскай гімназіі Цыжыкоўскім. Гэтая сустрэча застала ў сэрцы назавжды. І «Крылы» — даніна любові, папаны і ўдзячнасць паэта да свайго вялікага настаўніка.

Канечне, не ўсе творы, якія склаў зборнік, зроблены на назалежным узроўні. Ёсць сярод іх і спарэдакі, творы без паўнай і значнай думкі, творы рытарычныя і агульна-дэкларацыйныя. Але, думаецца, не яны вельмі значаючы вартасці кнігі ў цэлым — шчыры споведзі паэта аб тым, што хваляла яго на жыццёвым шляху і хвалое сёння.

М. ДОСІН.

роднага паэта БССР Арыяна Кулішова. Мастак В. М. Васальнік. 1969 г. Тыраж 2000 экз. Цана 60 кап.

Кот Максім. Беларуская народная казка. Мастак М. Карпенка. На рускай мове. 1969 г. Тыраж 200 000 экз. 44 стар. Цана 18 кап.

этычна, гэта значыць валодае і трэцім уменнем, неабходным для паэта. У тым жа вершаваным пэрыяде аб Нарачы ёсць радкі, прысвечаныя акупацыі. Вось яны:

Я кенавдзю таму чабе, бачыў як чорныя людзі заходзілі ў твае воды і кроў з сваіх рук змывалі.

Трэба ўдзічыць, што тут гаворыцца аб пацудоў вясновай доўгага хлопчыка. Ён яшчэ не зусім аддзіўся ад прыроды і лічыць, што немен, заходзіць у вяду Нарачы, узаходзіць ледзь не ў яго самога. Гэта — зноў пацудоў. А далей — думка:

Тагога б не вытрымаў работ, не яго вырасла б сэрца.

Гэта гаворыцца, вядома, ужо дарослы чалавек, прытым гаворыць не вельмі ўдала. Аднак думка крапан нас свай аб неважнасці таго натуральна, што акупант мясца ў Нарачы. Гэта прымусіла б уздыгнуцца ад абурэння нават робата — у яго павінна было б ацяпляцца сэрца як орган, дзе толькі і можа нарадзіцца падобнае пацудоў.

Гэтыя радкі я лічу несумненнай удачай маладога паэта. Але ж іх, «тых радкоў, такіх мясцін» у кнізе да крыўднага мала!

Натуральна, што ўсё лепшае вырасла з жыццянага вопыту самога паэта, народжана падзеямі, якія адбыліся асабіста з ім. І таму такія вершы, як «Якубы ў Мінску» або «Вясновае пераказанне з Нарачанасцю». Ну што, на самай справе, можа сказаць Я. Шабан аб знаходжанні Маякоўскага ў Мінску, калі ўсе да гэтага гэтага падзеі даўно апяняны і выкрыстаны ў вершах і прозе? І нават таа акалічнасць, што паэт «на дзятривядзвеннай выстацы» томік Купала, задумаўшыся, гартаў», — нават яна, няхай гэта будзе праўда або вымысел — не ўспрамячае яго адкрыццё, таму што агульнавядома імёнае Маякоўскага блізка азнаміца з творчасцю паэтаў савязных рэспублік. Або — што новага можа ўнесці паэт у тэму самаадданага барацьбы Дзятривядзвеннага за выратаванне беспрытульнай Во гэтага Я. Шабан не бачыў, не адчуў, не ведае або ведае толькі з літаратурных крыніц.

Падкрэсліваю гэта таму, што нават з таго, што здарылася з самім паэтам, яму часам не ўдаецца здабыць паэзію. Цыжыка «Вільнясіма імпрэвізацыі» нагадае добраслуменную справядліва камандзіроваціка: заахвачвальным матэрыял тут з аўляецца не ўнутранае, а знешняе наданне — паведаміць, што задане выканана. У вялікай сваёй частцы «Вільнясіма імпрэвізацыі» ўваляюць сабой вершаваны пераказ літоўскай легенды аб Юране, дацця мора, і яе каханні да юнака Касціцы. Верш тут моцны, але, да гэтага, гэту легенду лепш пачытаць у прозе, таму што рыфмоўка не надае ёй ніякай новай якасці.

Які-небудзь строга паўны выпад аб сутнасці творчага почырку Я. Шабана рабіць, паможаму, рана. Паэт — на раздарожжы. У ім змагаюцца ўменне і няўменне, густ і безгустоўнасць, адчуванне слова і глухасць да яго, і будучае залежыць ад самога паэта.

Які-небудзь строга паўны выпад аб сутнасці творчага почырку Я. Шабана рабіць, паможаму, рана. Паэт — на раздарожжы. У ім змагаюцца ўменне і няўменне, густ і безгустоўнасць, адчуванне слова і глухасць да яго, і будучае залежыць ад самога паэта.

Ф. ЯФІМАУ

Была звычайная надзея ўлетку. Сяліце ў чорных гарнітурах і чорных капелюхах паваяна крочылі ў царку на імшу. Двары ўсоды чыста падмечены, вяснінкі пазачынены. Сонца на далёкім, спакойным небе зварнула ўжо з поўнай раніцы. Палеткі за вёскай булі зелянінай, па-святлому молада глядзеліся бязроў.

Парафія ўжо спявае ў царкве. Апошні ідзе праз вясковы цвінар, кіруючыся ў царку. Гантка. Але якая пасярэдзіне між царквою і школай ён стаў, як уопяны. Праз нізкія вакоцы сваіх куняў бачылі некаторыя старыя кабеткі: Гантка нагнуўся. У пяску ляжала белая паперка. Падняў яе, гэтую паперку, паглядзеў, перавярнуў, зноў паглядзеў, паківаў галавою, потым, зноў пацудоў кунячы галавою, стаў шукань свае акулеры. Дастаў іх з карчыневага футарала, імчы пераклаў малюночкі над паку, каб не замінаў, надзеў акулеры, але, відань кепска бачыў праз іх, бо зноў сунуў уніз, старанна вывер вялікай святлонай насуюкай, зноў надзеў, потым, трымаючы зводдаль паперку, стаў чытаць.

Тое, што вычытаў, пакавалася надта даўным. Гантка стаў у месцы, паміж царквою і школай, на ўсёх на відуюку. І чытаў такі даўны ліст. Палову імшы прапусціў, усё кі-

ролю народнага паэта ў развіцці Беларускай літаратурнай мовы.

У 1965 годзе выйшла яго трэцяя літаратурна-знаўчая кніга «Плоўчая земля» — зборнік літаратурных нарысаў і партрэтаў. Тут мы знаходзім шырокае слова земляка пра нашу паэзію.

Найім другім бокам адзінае творчага імкнення з аўляецца дзейнасць Я. Мазалькова ў галіне мастацкага певакул. З-пад яго пераўтварыў у рускім варыянце творы Яні Купала, Якуба Коласа, Міхаса Лынькова, Кузьмы Чорнага, Івана Науменкі і многіх іншых беларускіх паэтаў і пісьмнікаў. Перакладчык — лепшы друг нацыянальнай літаратуры, лепшы друг пісьмнікаў. Яго намаганнем заваяваўца новай дзесяці і сотні тысяч чытачоў. А што можа быць большым шчасцем для пісьмніка, як не тое, што кніга яго чытаецца, што яна выходзіць да гэтага часу са свай сацыяльнай і нацыянальнай вызваленне. І гэта зразумела, таму што барэць нештага народа на працягу вялікага перыяду Беларускай гісторыі аставалася невывярчонай крыніцай, якая ідзіна жыла Беларускаму дэмакратычнаму літаратуру. Вялікае паэты — Яўгеній Мазалькоў паказаў у асяроддзі яго выдатных перадачы і сучаснікаў...

У гэтай сувязі з гісторыяй народа Я. Мазалькоў разглядае і творчы Якуба Коласа ў сваёй кнізе «Якубы Коласа». Аўтар падкрэслівае ў творчасці паэта дух развоўчымнага пратэсту, шырокае сацыяльнае аб'яўленне, рэалістычны паказ жыцця — рысы, якія збліжаюць Якуба Коласа з Максімам Горкім. Манэграфія пра Коласа цікавая і сваім вялікім раздзелам пра

цыка. Хто можа найбольш глыбока пранікнуць у тэматыку майстэрства, як не чалавек, які ўзяўся пераўтварыць мастацкі твор на іншай мове?

Шматгадовае вывучэнне жыцця і творчасці народнага паэта Беларусі дало багаты матэрыял і вылілася ў адну з лепшых манэграфіяў пра жыццё і творчасць Яні Купала, адзначаную Дзяржаўнай прэміяй СССР. У гэтай кнізе Яўгеній Мазалькоў паказаў творчасць народнага паэта, як пэўны этап развіцця нашай Беларускай літаратуры, паказаў яе ў цеснай узаемасувязі са шматлікімі іншымі літаратурнымі і з'явамі. Для даследавання Яўгенія Мазалькова характэрна яшчэ і тое, што разгляд літаратурных з'яў ён робіць на агульным фоне гісторыі барацьбы Беларускага народа за свай сацыяльнай і нацыянальнай вызваленне. І гэта зразумела, таму што барэць нештага народа на працягу вялікага перыяду Беларускай гісторыі аставалася невывярчонай крыніцай, якая ідзіна жыла Беларускаму дэмакратычнаму літаратуру. Вялікае паэты — Яўгеній Мазалькоў паказаў у асяроддзі яго выдатных перадачы і сучаснікаў...

У гэтай сувязі з гісторыяй народа Я. Мазалькоў разглядае і творчы Якуба Коласа ў сваёй кнізе «Якубы Коласа». Аўтар падкрэслівае ў творчасці паэта дух развоўчымнага пратэсту, шырокае сацыяльнае аб'яўленне, рэалістычны паказ жыцця — рысы, якія збліжаюць Якуба Коласа з Максімам Горкім. Манэграфія пра Коласа цікавая і сваім вялікім раздзелам пра

Вялікае паспеху ў гэтай складанай і тонкай рабоце дасягае той пісьмніка (я падкрэсліваю гэты слова, бо перакладчык — гэта пісьмнік), які здольны адчуць тое павятра, якім дыхаў аўтар, настроіцца на тую хвалю, на якой быў аўтар. А гэтыя здольнасці набывае не кожны. Ці не твару пераклад многіх твораў даецца не з першага разу. У мовах, нават самых блізкіх, негледзячы, маючы, знаецца два абсалютна адвядзеныя. Перакладчыком літаральна, мы зусёды ў большай або меншай ступені нечым ахварэем, бо сэнса-

вае эквалентнасць дасягаецца складанай сукупнасцю сродкаў беларускай і рускай моў не аб'яўчае, як некаторыя думваюць, а ўскладняе пераклад. Неабходна вельмі тонкае адчуванне сямантыка — стылістычнай сутнасці слова, сказа, каб не падацца на спакусу блізкасці і не пераносці ніякіх адной моў на другую. У гэтых адзінах перакладах Яўгенія Сямёнавіча Мазалькова могуць служыць добрым прыкладам. Не дарма ж многія кнігі ў яго перакладзе вытрымалі не адно перавыданне.

Яўгеній Сямёнавіч з аўляецца ўспадальнікам або рэдактарам многіх выданняў на рускай мове: гэта і пэтычны аднатомнік Яні Купала і яго дзятривядзвеннае выданне, гэта і трохтомнік Якуба Коласа 1958 года, і выбраныя творы Зыгмунда Будзілі 1945 года і інш. Кнімае з гэтых выданняў суправаджаецца вялікім уступным артыкулам Яўгенія Мазалькова, яго каментарыямі.

Яўгеній Сямёнавіч падтрымлівае з Беларускай пісьмнікамі і актыўную жыццёвую сувязь. У гэтай сувязі быў добра знаёмы з Янікам Купалам і Якубам Коласам, пачынаючы з 30-х гадоў ён з аўляецца ўдзельнікам усіх важнейшых падзеяў літаратурнага жыцця нашай рэспублікі, ён часты і жаданы наш гошч. Наш урад высока ацаніў дзейнасць Яўгенія Сямёнавіча не ніве Беларускай культуры і надыў яму званне заслужанага дзеяча культуры БССР.

Яўгенію Сямёнавічу Мазалькову споўнілася шасцідзесят год. Мы шлём яму шчырае адраўня, памаднічаючы дзяржаве і маладога творчага гэрца.

Мікола ЛОБАН.

Споўнілася 60 гадоў вядомаму крытыку, літаратуразнаўцу і перакладчыку Яўгенію Мазалькову. З гэтай нагоды ў пісьмніцкую БССР напіраваў юбілярны вышыванне, у якім гаворыцца:

«Дарагі Яўгеній Сямёнавіч! Сярдэчна вітаем і вішваем Вас, вядомага крытыка і літаратуразнаўцу, таленавітага перакладчыка, нашага земляка і добрага маскоўскага друга, з 60-годдзем з дня нараджэння.

Ваша імя непарыўна звязана са шматлікімі перакладамі і літаратурна-крытычным даследаваннем творчасці класікаў нашай літаратуры Яні Купала і Якуба Коласа, з імімі Вы былі знаёмы. Няваля Вады прачуць і над перакладамі сучасных беларускіх пісьмнікаў. Гэта ж ня нельга не адзначыць Вашу старанную і плыную працу як старэйшага грамадскага Савета па Беларускай літаратуры Саюза пісьмнікаў СССР. Вы разамі Вам да тое, што Вы ністомна папулярнае нашым творы сярод шырокіх колаў чытачоў савецкай краіны.

Па-братарска абдымаем Вас, дарагі Яўгеній Сямёнавіч, жэлем Вам лічы даўга-даўга працаваць разам з намі і быць заўсёды здравым, бадзёрым, жыццядарасным.

Рэдакцыя газеты «Літаратура і мастацтва» далаучаецца да гэтай вышывання і ў сваю чаргу жадае юбіляру добрага здароўя і вялікага плыну ў яго працы.

«Заканчэне на 4-й стар.»

Літаратура і мастацтва

Пятніца, 3 кастрычніка 1969 г.

